

Ad spm. nr. S 951

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Søren Søndergaard (EL) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 3420, var sålydende:

Til justitsministeren (8/1 96) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Hvad kan ministeren oplyse om grunden til, at medicinsk sexologisk behandling ikke anvendes i Kriminalvården i Sverige?«

Supplerende svar (3/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

I min foreløbige besvarelse den 18. januar 1996 oplyste jeg, at den behandling, der i Sverige som altovervejende hovedregel tilbydes personer, der er dømt for seksualforbrydelser, består i psykoterapi.

Efter anmodning fra Direktoratet for Kriminalforsorgen har Kriminalvårdsstyrelsen nu nærmere beskrevet praksis og holdning til behandling af sædelighedskriminelle.

Kriminalvårdsstyrelsen har bekræftet, at behandlingen som altovervejende hovedregel består i psykoterapi. Der findes dog en lille gruppe sædelighedskriminelle, som udgør en betydelig fare for samfundet, og hvis psykiske beskaffenhed er af en sådan art, at det forekommer usandsynligt, at de kan få hjælp alene igennem psykologisk behandling. For denne gruppes vedkommende er der grund til at overveje andre terapeutiske metoder som for eksempel farmakologiske. Forskellige studier har vist, at farmakologisk behandling ikke er specielt meningsfuld, medmindre den kombineres med samtalerapi. Farmakologisk behandling kan her anvendes med henblik på at dæmpe seksualdriften, så den dømte kan deltage i samtalerapi.

Kriminalvårdsstyrelsen finder imidlertid, at der kan opstå visse problemer med hensyn til gennemførelsen af behandlingen, idet effekten af den farmakologiske behandling er reversibel og afhængig af den dosering, der anvendes. Derfor har de svenske myndigheder valgt at lægge hovedvægten på en behandlingsmetode, som er overvejende psykoanalytisk orienteret.

Kun én klient har været i medicinsk behandling. Den medicin, der anvendtes i behandlingen, var Androcur.

Ad spm. nr. S 1403

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget John Vinther (KF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1995-96, forhandlingerne side 4251, var sålydende:

Til justitsministeren (14/2 96) af:

John Vinther (KF):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke sanktionsmuligheder der kan bringes i anvendelse over for personer – henholdvis under og over den kriminelle lavalder – når disse pågribes i at udføre graffiti?«

Supplerende svar (3/4 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten og fra Socialministeriet.

Rigsadvokaten har bl.a. oplyst følgende:

»Efter straffelovens § 291, stk. 2, straffes hærværk med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år. Efter stk. 2 kan straffen stige til fængsel i 4 år, såfremt der er tale om hærværk af betydeligt omfang, eller gerningsmanden tidligere er fundet skyldig i blandt andet hærværk. I de fleste tilfælde henføres sager om hærværk i form af graffitimaling i praksis under straffelovens § 291, stk. 2, idet der typisk er tale om adskillige forhold og ødelæggelse af betydelige værdier. Efter praksis medfører hærværk efter straffelovens § 291, stk. 2, som udgangspunkt en ubetinget frihedsstraf. For så vidt angår personer mellem 15 og 18 år, idømte Højesteret ved dom af 22. marts 1988 (UFR 1988.372 H) to personer på 16 år og en person på 17 år fra 40 til 60 dages hæfte for omfattende hærværk med graffitimaling på togvogne og stationer. Halvdelen af straffen blev under hensyn til de pågældendes alder gjort betinget. De pågældende blev endvidere dømt til at betale erstatning på mellem 14.000 og 24.000 kr. Højesteret udtalte i den forbindelse: